

Nr 442

Av herr Hyltander, om ökade anslag till idrottsanläggningar.

Det torde inte råda några delade meningar om den nytta en rätt bedriven idrottsverksamhet gör i vårt samhälle som fostrande och personlighetsutvecklande faktor. Särskilt angeläget synes det vara i vår tid med dess påtagliga utslag av allmän livsleda och brist på förnuftig och inspirerande verksamhet, som bl. a. aktualiserats av diskussionen kring filmen 491, att ge stöd och utvecklingsmöjligheter för alla krafter som vill arbeta på ungdomens fysiska och andliga fostran och hjälpa de unga till meningsfullt livsinnehåll och livsmod.

Det har ofta påpekats, senast av ett flertal talare i årets remissdebatt, vikten av att göra även de mindre centralorterna i landet tilldragande för lokalisering och att få dem attraktiva för ungdomen. Kostnaderna och svårigheterna att ge medborgarna bostäder och samhällsservice i våra största centra blir allt större, och dessutom visar brottsligheten en tydlig centrering till storstadsregionerna där de största frestelserna finns för ungdomen att begå brottsliga handlingar. Att här satsa på de mindre centralorternas utveckling torde vara god samhällsekonomi för landet i stort och medför även indirekt en avlastning av vissa storstadsproblem.

En viktig faktor i dessa sammanhang är tillgången på goda och ändamålsenliga lokaler för inomhusidrott, så att idrottsverksamheten kan bedrivas kontinuerligt året runt. Staten har ett stort ansvar för all ungdomsfostrande verksamhet inte minst för idrotten och dess lokalbehov till vars lösande denna motion ville vara ett bidrag.

Tionde huvudtiteln i årets statsverksproposition upptar 17 mkr. i idrottsanslag, och av dessa går huvuddelen till den löpande verksamheten och endast ca 2,6 mkr. till byggande av idrottsanläggningar. Budgetåret 1953/54 fördelades för detta ändamål 1 937 mkr., vilket innebär att antalet i realiteten minskats, nämligen om man tar hänsyn till penningvärdeförsämringen. Procentuellt minskade statens andel i kostnaderna för större idrottsanläggningar under 10-årsperioden 1947—1957 från 28,4 % till 21,4 % under det att kommunernas andel ökade från 24,1 % till 51,6 %; såväl gåvor från företag och enskilda som bidragen från föreningsmedlemmarna och värdet av frivilligt arbete har minskat kraftigt. En tydlig tendens att låta det allmänna få överta ansvaret finnes, och då är det rimligt att inte endast kommunerna utan även staten tar sin del av den ökade belastningen. Enligt en sammanställning från Riksidrottsförbundets idrottsplatskommitté den 5 september 1963 påpekas det att, efter fördel-

ning av innevarande budgetårs anslag till 83 sökande, det ändock kvarstår 106 ansökningar till ett sammanlagt »ansökningsvärde» av ca 3,5 mkr. Vidare beräknar man att nya ansökningar fram till nästa fördelning efter den 1 juli 1964 skall komma in så att »ansökningsvärdet» då skall motsvara ca 10 mkr. eller ett byggnadsvärde av ca 70 mkr. Om man skulle någorlunda frikostigt följa Kungl. Maj:ts direktiv om ett högsta bidragsbelopp motsvarande 50 % av anläggningskostnaderna skulle man behöva ca 30 mkr. för att tillgodose då ineliggande ansökningar.

Det händer ofta att man i kommuner av den storleksordning att de blir centralorter för högstadieskolor vid planering av gymnastiklokaler för skolans behov även planerar en utvidgning av dessa för att tillgodose behovet av inomhusidrottslokaler. Detta innebär att kostnaden mångdubblas. För den del av anläggningen som motsvarar den lokalbehovsprövade gymnastiksalen utgår statsbidrag, som varierar med kommunens skattekraft men ofta ligger omkring 40 % av ett indexreglerat byggnadsvärde per m² av den godkända ytan. Men för den övriga, ofta större delen, som kanske drar en kostnad av 1—2 mkr. eller mera, nödgas Riksidrottsförbundets idrottsplatskommitté på grund av, för att citera deras skrivelse, »den mycket blygsamma medelstillgången» begränsa anslaget till omkring 30 000 kr. eller med mellan 1—2 %, kanske i bästa fall vid mindre byggen 4—5 %. Den ringa stimulerande effekt ett bidrag av den storleksordningen har torde ligga i öppen dag. En ökning av resurserna så att detta bidrag kunde utgå till en början med minst 10 % av anläggningskostnaden även för större projekt synes mycket rimlig. Anslaget till idrottsanläggningar torde därför behöva räknas upp till minst 10 mkr., vilket skulle innebära en ökning av minst ca 7,4 mkr. om hänsyn togs till den i propositionens 17 mkr. ingående delen för anläggningar med ca 2,6 mkr.

Det förtjänar här att påpekas att tipsmedel tillför statskassan 100 mkr. enligt årets beräkningar. Enligt mångas mening skulle dessa delas lika mellan staten och idrotten. Dessutom tillføres statskassan 25 mkr. i vinstskatt på tipsmedel. Det belopp något understigande 25 mkr. till idrotten som blir slutsumman om denna motion vinner gehör synes därför vara synnerligen rimligt.

Då det endast gäller en höjning av anslagets storlek och inte nya regler för anslagsgivningen torde administreringen inte innebära några större svårigheter för Riksidrottsförbundets idrottsplatskommitté.

Med stöd av det ovan anförda hemställer undertecknad,
att riksdagen måtte

1. besluta att idrottsanslaget i budgeten för 1964/65 uppräknas med 7,5 mkr. så att ca 10 mkr. blir disponibla för Sveriges riksidrottsförbund som bidrag till större idrottsanläggningar att fördelas som hittills men med hänsynstagande till de synpunkter, som ovan anförts,

2. till *Avsättning till fonden för idrottens främjande* för budgetåret 1964/65 anvisa ett anslag av 24 500 000 kronor.

Stockholm den 25 januari 1964

Gunnar Hyltander

Nr 443

Av herr Darlin m. fl., om *översyn av arvsbeskattningen*.

(Lika lydande med motion nr 374 i Första kammaren)

Stockholm den 25 januari 1964

Gösta Darlin

Erik Anners

Hans Nordgren

Olle Westberg